

Meniškos sielos sūdaviškė nebijo iššūkių: „Tik duokit galimybę ir aš bandysiu“

Kai nauja idėja suteikia įkvėpimo sukurti meno kūrinį, belieka griebti į rankas pieštuką ar teptuką ir savo galvoje gimusiomis vizijomis pasidalyti su aplinkiniais. Tokia yra ką tik Vilkaviškio „Aušros“ gimnaziją baigusi Akvilė Kačkauskaitė.

– Kada, Akvile, pradėjai piešti?

– Manau, tai prasidėjo tada, kai jau galėjau išlaikyti pieštuką rankoje. Piešimas mane lydi visą gyvenimą, suteikdamas daug džiaugsmo, nors pati save tik juokaudama vadinu menininke. Iki tikrųjų menininkų man dar labai toli.

– Gal tavo šeimoje, giminėje yra daugiau tokių kūrybingų žmonių?

– Mama ir močiutė – puikios mezgėjos, iš tėčio pusės – daug dainą užtraukti mėgstančių tetų. Taip pat močiutė pasakojo, kad mano tėtis, būdamas mažas, labai mėgo piešti kareivėlius ir tankus, mokėjo lipdyti iš plastilino puikias figūreles.

– Kas tau teikia įkvėpimo?

– Įkvėpimo semiuosi visur: iš aplinkos, gamtos, architektūros, knygų, filmų, legendų, kitų žmonių ir jų darbų. Kartais užtenka, jog kas nors pasakytų žodį, ir galvoje ima gimti nauja idėja. Įkvėpimas – keistas jausmas. Kartais jis nepalaidžia nei dieną, nei naktį. O kartais būna, kad pradėtas darbas guli stalčiuje ne vieną ir ne du mėnesius.

– Kokie žmonės tau padarė didžiausią įtaką, padėjo tobulėti šioje srityje?

▲ Dar vaikystėje pamėgusi dailę sūdaviškė Akvilė Kačkauskaitė studijuoti pasirinko kalbas.

Nuotrauka iš asmeninio albumo.

– Kai mokiausi mokykloje Sūdavoje, mane visada palaikė ir skatino tobulėti dailės mokytoja Diana Maksimavičienė. Jos paskatinta aš Vilkaviškio vaikų ir jaunimo centre dvejus metus lankiau dailės ir koliažo būrelį. Žinoma, visada labai palaikė ir padėjo mokytoja Reda Viktažentienė, kuri sužinojusi, jog norėčiau daugiau dėmesio

skirti dailei, mane nukreipė pas akademinio piešimo mokytoją Stasę Zelinauskaitę.

Negaliu nepaminėti ir garsios menininkės, kuri man padarė didžiausią įspūdį. Tai Meksikos dailininkė Frida Kahlo. Ji man taip patinka, kad net jos portretą nusipiešiau.

– Kokiomis priemonėmis tau labiausiai patinka piešti ir koks dailės žanras pats mėgstamiausias?

– Labiausiai mėgstu grafiką. Piešiu grafito pieštukais ir juodo rašalo tušinukais. Labai ilgai bijojau spalvų, retai piešdavau dažais, nors akvarele lieti bandžiau net kelis kartus. Tačiau dabar mielai imu paletę ir maišau akrilą, kad greitai galėčiau brūkštelėti natiurmortą.

– Girdėjau, jog tu ne tik puikiai pieši, bet ir gamini dekoracijas, žaislus. Ar tai tiesa?

– Būdama maža, dažnai pasidarydavau paprastų popierinių lėlių. Vėliau išmokau nerti ir taip prasidėjo nertų žaisliukų manija. Tačiau išties grandiozinis mano projektas buvo voras Aragogas, skirtas dvyliktokų šimtadienio šventei. Idėja kilo iš knygų ir filmų apie Hari Poterį. Pirmąkart gaminau tokią didelę dekoraciją – žaislą. Panaudojau laikraščius, foliją, plaukų kondicionierių, klijus. Akis padariau iš stiklinių rutuliukų, prieš tai jas nulakavusi juodu laku. Kojas sulenkiau iš vielinio pakabo. Beliko tik visą kūną padengti kailiuku ir pristatyti vorą draugams bei mokytojams. Kai kurie net netikėjo, kad jis padarytas rankomis, manė, jog tiesiog nupirktas parduotuvėje.

– Gal turi dar ir daugiau talentų, apie kuriuos niekas nežino?

– Esu didžiulė rankdarbių mėgėja. Moku megzti, nerti, mėgstu siuvinėti, sekėsi drožti medį, ypač verpstes. Turėjau galimybę išmėginti knygrišystę. Gaila, kad jai dabar nerandu laiko, kaip ir lino raižymui, kuris mane tikrai sužavėjo. Tačiau tai brangus darbas, mat reikalauja specifinių įrankių ir priemonių. Patinka metalo raižymas, kuriam reikia gaminti specialius cheminius tirpalus, o tai irgi yra brangus malonumas, nors rezultatai būna nuostabūs.

Niekada neatsisakau progos išmėginti ką nors naujo. Net jei nepavyksta to padaryti tinkamai ar gražiai, nenusiviliu, nes žinau, jog bent pabandžiau.

– Pasirinkai laikyti dailės egzaminą. Kaip sekėsi?

– Šį egzaminą laikiau, kad save išmėginčiau. Labiausiai jaudinausi dėl viešojo kalbėjimo. Tačiau sakoma, jog kuo dažniau susiduri su tuo, ko bijai, tuo geriau gali įveikti baimę. Taigi, nors paruošti piešinį lietuvių mitologijos tema ir jį pristatyti nebuvo lengva, vis dėlto pavyko puikiai.

– Planavai savo ateitį sieti su daile ir studijuoti Vilniaus dailės akademijoje. Kodėl persigalvojai?

– Tikrai svajojau. Labiausiai domino grafikos studijos, tačiau meno mokslas yra brangus visomis prasmėmis: reikia paaukoti visą savo laiką, energiją ir pinigus, nes priemonės išties nėra pigios, o reikalavimai universitetuose aukšti. Todėl nusprendžiau pasilikti piešimą kaip hobį.

Vilniaus universitete pasirinkau anglų ir ispanų kalbų studijas, nes kalbos – mano antroji aistra.

Na, o besirenkantiesiems menininko kelią linkėčiau apsišarvuoti kantrybe ir užsispyrimu. Nepasiduokite, kai nesiseks. Tokie laikotarpiai ateina ir praeina, jų neįmanoma išvengti, todėl reikia išmokti būti stipriems. Jei norite tobulėti, susiraskite savo srities profesionalą ir mokykitės. Žinokite – teks ne kartą išeiti iš savo komforto zonos, tačiau juk kiekvienas atradimas – nauja patirtis.

Ieva ANDRIULIONYTĖ